

[Krag.]
gik igennem den højtærede Statsministers Taler paa Købestævnet, paa Industri- og paa Bankmødet, var da ogsaa en ganske anden end den Lige gyldighed overfor Problemet og den Afvisning af dem, der har peget paa det, som fandt Udtryk her fra denne Talerstol.

Den højtærede Handelsminister sagde rent ud, at der har ikke været nogen Krise i det sidste halvandet Aar; det vil paa andet Dansk sige, at de sidste halvandet Aar har været normale. Arbejdsløsheden var i 1928—29 mellem 35 000, da den var lavest, og ca. 80 000, da den var højest, og i 1929—30 fra ca. 26 000 til ca. 62 000. Det var en Situation, som gav Anledning til den kraftigste Raaben Vagt i Gevær før Valget i 1929. Der var ikke een socialdemokratisk Taler, der var intet socialdemokratisk Blad, det være nok saa lille, som ikke fandt Plads for en Appel til Befolkningen om snarest at sikre et Styre her i Landet, som besad Midlerne til at ordne den Situation, som fandt sit Udtryk i disse Tal. Jeg har, da jeg forrige Gang havde Ordet, citeret „Social-Demokraten“'s Udtalelser og henviser til dem. Men nu — nu ser man altsaa helt anderledes paa Sagen. Nu er denne Situation, paa Grundlag af hvilken man skabte hele Panikstemningen i 1929, normal. Den vækker ingen Betænkelighed hos en socialistisk Regering. Alt er nu roligt i Schipkasset. Problemet er afrustet, Det forsvandt med Valget. Den 15. April 1929 var Krisen der. Det var den Dag, da „Social-Demokraten“ opløftede sit store Valgskrig: Netop for at løse den var en socialistisk Regering fornøden; men den evnede det ogsaa, sagde Bladet — den kunde paa ny sætte Hjulene i Gang; ved den kunde ledige Arbejdere finde Beskæftigelse, Handel og Omsætning paa ny bringes til at blomstre.

Ja, saaledes tordnede man løs Gang paa Gang. Atter og atter forsikrede man ude i Befolkningen, at man havde anvist alle Midler til Opgavens Løsning, bare man vilde tage dem i Anvendelse. Det var den siddende Venstregering, der nægtede at gøre det, og derfor gjaldt det at fjerne den, for at stærke og mere maalbevidste Personer kunde komme i Spidsen. Og nu? Ja, jeg ser ikke andet: nu er man renonce. Jeg henviser til det store Fagforbunds møde i Slutningen af September 1927, hvor den nuværende højtærede Statsminister førte an fra Talerstolen til den lange Resolution, som da blev vedtaget, til den daværende Folketingsmand Staunings Velsignelse til

Kravet om den Række af Foranstaltninger, som ved deres Iværksættelse vilde forandre Tilstandene totalt her i Landet, til Statsministerens Udtalelser paa Industrimødet og Bankmødet. Nu er det hele indskrænket til: Læs i de tre Bøger, jeg har sendt jer! Fordyb jer i dem, og hjælp saa for Resten jer selv! Og fra Industrien lyder Svaret gennem Direktør Overgaard's Mund: Vi har læst; vi har fordybet os; men vi har intet nyt fundet.

Vi staar jo ganske sikkert overfor en saare vanskelig Vinter. Det tror jeg ikke, den højtærede Statsminister eller nogen af den høje Regering vil bestride. Købeevnen er stærkt svækket paa det hjemlige Marked. Vi ved — det er jo meddelt os fra saare kyndig Side —, at Eksportindustrierne har overordentlig vanskeligt ved at faa Ordre, og at Landbruget staar midt i den voldsomste Produktionskrise, det har været i i Menneskealdre, eller som det maaske nogen Sinde har mødt. Det ligger aabent i Dagen. Det ser alle. Derfor er det ganske selvfølgelig, at vi spørger den højtærede Statsminister, som er Regeringens Chef: Hvilke Midler er det overfor denne Situation, som vi maa vente, at den høje Regering den nærmest kommende Tid vil bringe til Anvendelse? Thi efter hvad den Gang paa Gang har proklameret, besidder den jo Midlerne. Vi andre — ja, vi har ingen Tro paa dem, det ved den højtærede Statsminister særdeles vel. Vi ser paa denne Sag ganske paa samme Maade, som Industrien ser paa den. Den har jo givet den højtærede Minister Anvisningen; den har udtalt til Regeringen: Følg en Politik, som muliggør Lettelse af de offentlige Byrders Tryk paa Erhvervslivet, og sæt Autoriteten ind paa at muliggøre Produktionens Konkurrenceevne i prismæssig Henseende. Men vi ved jo, at det er Midler, som den høje Regering i hvert Tilfælde ikke vil bringe til Anvendelse, og da det Gang paa Gang er proklameret, at man besidder andre og — efter Forsikring — fuldt ud virksomme Midler, saa er det ganske naturligt, at Spørgsmaalet stilles. Derfor synes jeg heller ikke, at den højtærede Statsminister med den Lethed, som han paa dette Punkt udfoldede, skulde have afvist, skulde have undladt at give Svar, medmindre man har afrustet, medmindre man virkelig ingen Vaaben besidder, er kommet til Sandheds Erkendelse, fordi man ikke vil føre en Politik, der muliggør Opfyldelsen af Erhvervslivets Krav. Jeg spurgte den højtærede Statsminister, om de Forhandlinger, som den højtærede Statsminister gentagende har hentydet til, mellem